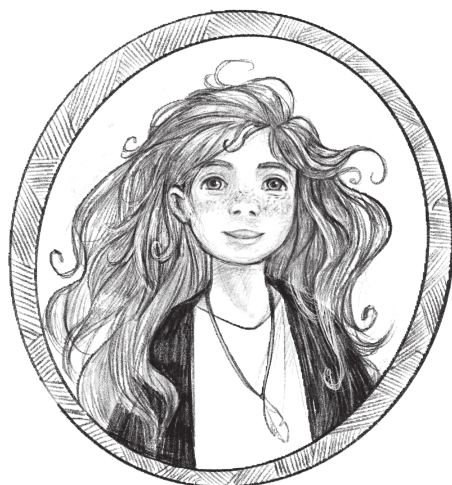

Sabine Bohlmann

O FATĂ
PE
NUME
Willow

Foșnet de aripi

cu ilustrații de Simona Ceccarelli

Traducere din limba germană de Iulian Bocai

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Virginia Lupulescu

REDACTARE:
Luciana Crăciun

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

CORECTURĂ:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOHLMANN, SABINE

**O fată pe nume Willow : foșnet de aripi / Sabine Bohlmann ; il. de
Simona Ceccarelli ; trad. din lb. germană de Iulian Bocai. - București :
Pandora M, 2025**

ISBN 978-606-978-859-2

I. Ceccarelli, Simona (il.)
II. Bocai, Iulian (trad.)

821.112.2

Titlul original: *Ein Mädchen namens Willow 3: Flügelrauschen*

Autor: Sabine Bohlmann and illustrated by Simona Ceccarelli

Copyright © 2022 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH,
Stuttgart

Copyright © Pandora Publishing, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-859-2

O fată pe nume

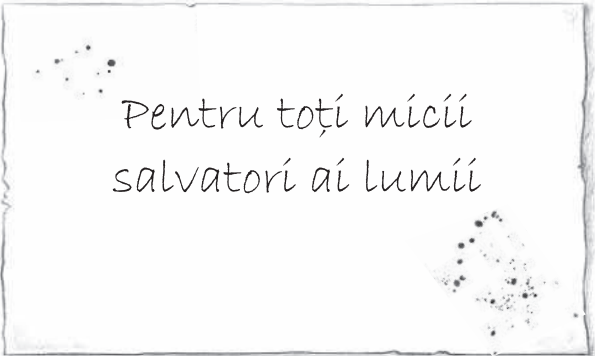
Willow

Foșnet de aripi

Privește-aici,
ascultă bine!

Numai cel ce-ascultă vede,
cel ce-nchide ochii crede,
doar el poate mici și mari
să le vadă printre ierburi
sau culcate pe pământ
și bătute-n zvon de vânt
printre mușchi și vreascuri.
Sunt aproape — te întinzi
și există pentru tine.

Pentru toți micii
salvatori ai lumii

Când ai nevoie de-apărare
alege mușchiul de sub picioare.
Îl pui ca mantia pe umeri,
te apără de vânt, de ploaie, soare.
Și dacă ai secrete,
nu te îngrijora!
I le poți spune
Și le ține bine.
Mușchiul apără, ferește și reține;
toate se usucă-n cuibul lui.

Bufnița strigă de trei ori.

— Uhu, uhu, huhu!

Willow ridică privirea. Acesta era semnul. Se uită spre Rufus, vulpea ei, suflă în lumânările noi aranjate pe o mică prăjitură și se bucură când văzu că se aprind ca prin magie.

— Dintotdeauna am vrut să aprind lumânările suflând în ele! spuse Willow râzând și luă de pe un buștean o coroniță, pe care și-o puse pe cap.

Apoi se mai uită o dată în jur, cercetând. De jur-împrejurul casei vrăjitoarelor se vedeau ghirlande colorate. Erau prinse printre ramuri. Între copaci atârnavă lămpi-oane. Era încă după-amiază, dar câteva lumini în plus nu puteau să strice în pădurea deasă. Aranjaseră ca de sărbătoare o masă mică, din scânduri, cu niște trunchiuri de copac cu susul în jos care serveau drept scaune. Pregătiseră și o carafă cu limonadă cu fructe de pădure, frigărui cu fructe, briose în formă de ciuperci și alte gustări. În fiecare colț al mesei era legat un balon.

— Mai lipsește ceva, Rufus? întrebă Willow vulpea, care stătea lângă fata roșcată în iarbă.

Rufus se uită și el în jur. Părea bucuros.

— Bine. Suntem gata!

Vulpea purta și ea o ghirlandă de flori la gât. Îi sclipea blana de parcă tocmai i-ar fi periat-o. Willow ridică privirea.

Se auzea foșnet de frunze deasupra. Iolanda, bufnița Valentinei, zbură, dând de două ori cu grație din aripi, spre micul luminiș și se așează pe o creangă. O privea pe Willow cu ochi mari.

— Vin? o întrebă Willow pe bufniță, care o privi din nou.

După aceea se auziră chicote și Willow își văzu cele trei prietene. Valentina și Gretchen o aduceau pe mica Lotti, pe care o legaseră la ochi cu o eșarfă. Inima lui Willow tresări de bucurie. O veveriță se ivi chiar atunci în luminiș. Era Fărămiță. Alergă spre Rufus, de nasul căruia se lovi.

Gretchen își puse țestoasa, pe Kehala, pe pământ, și aceasta porni lent spre o piatră, pe care dădea să se urce la fel de încet. Și ea purta pe carapace o coroniță de flori.

— Unu, doi, trei... numără Gretchen, iar Valentina îi luă legătura de la ochi lui Lotti.

— *Happy birthday to you, Happy birthday to you, Happy birthday, dear Lotti, Happy birthday to you!* cântau Willow, Valentina și Gretchen laolaltă.

Apoi bătură din palme și izbucniră în urale, o îmbrățișară pe Lotti strâns și începură să sară toate de bucurie în cerc.

— O zi frumoasă de naștere, dragă Lotti! spuse Willow solemn și o invită să se așeze la masa de sărbătoare.

Obrajii lui Lotti ardeau de
nerăbdare.

— Vai, ce frumos e totul!
strigă ea, privind-și prietenele
cu ochi luminoși.

— Tu ești frumoasă, spuse
Valentina zâmbind, în timp ce-i
punea sărbătoritei o coroană de
flori pe cap.

— Suntem spiridușii florilor, zise Gretchen.

Își pusese și ea coronița peste căciula cu urechi, fără de care nu ieșea niciodată din casă.

— Trebuie să suflî în lumînări, șopti Valentina.

— O, nu, m-am străduit atît să le aprind! încercă Willow să pară supărată.

— Poți să aprinzi lumînările suflând în ele? întrebă Valentina mirată.

Willow dădu mîndră din cap.

— Am exersat mult și-acum, în sfârșit, pot!

Lotti chicoti și închise ochii. Strânse buzele, trase aer în plămîni și stinse lumînările dintr-o singură suflare.

— Nouă dintr-o lovitură! strigară fetele și aplaudară cu entuziasm.

Lotti deschise ochii și-și privi prietenele cu severitate.

— Ați suflat și voi!

Valentina, Gretchen și Willow clătinară cu fermitate din cap.

— Noi? întrebă Gretchen, cu o față inocentă.

— Niciodată! confirmă Willow.

— Nici măcar nu putem să suflăm! adăugă Valentina. Apoi izbucniră în rîs toate trei și Lotti li se alătură.

— Ți-au pus vreo dorință? vru Willow să știe când putură din nou să vorbească.

— Clar, niciodată nu pierd ocazia să-mi pun dorințe de ziua mea.

— Și acum cadourile!

Gretchen luă un pachetel din geanta de umăr. Valentina și Willow puseră și ele cadourile în fața fetei.

— Iubesc cadourile. Și-mi plac zilele de naștere.

— Deschide-le, haide! o invită Gretchen nerăbdătoare și chițai de fericire.

— Chițai ca un porcușor, spuse Willow râzând.

— Dacă-i așa, atunci mai bine ca un mic porc-mistreț! răspunse Gretchen și mai chițai o dată. De ce să nu chițai, dacă sunt entuziasmată? Nu știu ce altceva să fac.

— Grăbește-te cu cadourile, Lotti, altfel o să auzim chițaieli toată ziua! spuse Valentina zâmbind.

Lotti nu așteptă să i se spună de două ori. Deschise pachetelul de la Gretchen. Înainte să poată vedea ce este, aceasta îi explică entuziasmată:

— Fără vrăjitorie. Făcută de mână. Este o jachetă dintr-un pulover mai vechi al fratelui meu. La glugă, uite, spuse și-i luă lui Lotti stofa roșie din mâini, despăturind-o, i-am pus niște urechi! O să-ți stea foarte bine cu ele. Parcă ai fi o vereriță. Apropo, i-am făcut un buzunar în față, în care să încapă Fărâmiță și să poată sta confortabil.

Lotti radia de fericire.

— Este incredibil de frumoasă, Gretchen, mulțumesc! Și atât de moale.

— Doar pentru că a fost spălată de o sută de mii de ori și au purtat-o cinci frați.

Lotti o îmbracă imediat și Fărâmiță sări, făcându-se nevăzut în buzunarul comod. După aceea, fata își trase gluga pe cap.

— Gretchen, e super frumoasă!

Se roti plină de bucurie.

— Și eu îmi doresc una ca asta de ziua mea, Gretchen! spuse Willow.

— Și eu! strigă Valentina.

— O să văd ce pot face, rânji Gretchen, mândră că darul ei e așa de apreciat.

În pachetul de la Valentina era o pană albă de bufniță, agățată de un lăntișor. Mici mărgelile din lemn maro alternau cu mărgelile din chihlimbar.

— M-am gândit că ți se potrivește maroul, fiindcă elementul tău e pământul, explică Valentina.

Lotti își îmbrățișă prietena.

— Iolanda are și ea contribuția ei, firește! spuse Valentina, arătând spre bufniță.

Lotti luă lăntișorul și și-l puse la gât.

— Mulțumesc, Iolanda! Ai cele mai frumoase pene din lume și sper că cea pe care mi-ai dat-o nu-ți

va lipsi când zbori, spuse Lotti, întorcându-se spre bufniță.

— Ai înnebunit? spuse Valentina, făcând ochii mari. Nu i-am smuls nicio pană Iolandeii. I-a căzut de la sine.

— Știu! spuse Lotti, mângâind pana moale.

— Lănțișorul îți vine bine și se potrivește cu talismanul.

Fiecare fată purta la gât un talisman pe un șnur din piele. Willow le găsisese pe toate într-un cutiuță, în casa vrăjitoarelor — mătușa ei, Alwina, le pusese bine pentru ele.

— Așa-i, foarte frumos!

De la Willow, Lotti primi un desen în creion cu Fărămiță.

— Ce nebunie! Parcă ar fi real. Parcă ar vrea să sară din hârtie! se miră ea.

— N-a fost ușor, fiindcă Fărămiță nu vrea să stea locului, dar cred că l-am nimerit.

Willow își mai privi o dată desenul.

— E minunat! Ce-aș vrea să pot desena ca tine, Willow! spuse Lotti, oftând.

— Și eu aș vrea să dansez la fel de bine ca tine, râse Willow.

Vorbiseră adesea despre asta, despre cum fiecare dintre ele era bună la altceva.

— Sau să spun povești la fel de bine ca Valentina...

— Sau să fac haine noi din cele vechi la fel de bine ca Gretchen, strigară Valentina, Willow și Lotti, râzând.

— Am descoperit ceva interesant, spuse Valentina, când prietenele petrecărețe începură să guste din prăjituri.

Duse mâna în buzunarul rochiei. Scoase de-acolo un bilețel cu niște însemnări.

— V-ați gândit până acum când avem noi zilele de naștere? Întrebă ea și se uită la fiecare în parte.

— Firește. A lui Lotti e azi, m-am gândit la asta încă de alaltăieri. Eu sunt născută pe 1 noiembrie și-mi aduc aminte în octombrie, ca întotdeauna. Gretchen e născută pe 21 iunie și tu, Valentina, pe 1 mai. M-am gândit de multe ori, spuse Willow, enumerând datele cu o seriozitate prefăcută.

— Nu mai spune! Și eu îmi aduc aminte în fiecare an! spuse Gretchen, chicotind.

Valentina își dădu ochii peste cap.

— Nu știți totuși ce zile speciale sunt?

— Valentina, orice zi de naștere e specială pentru cel sărbătorit!

Valentina mormăi.

— Câteodată parcă ar fi mai ușor să-i explic fratelui meu de patru ani ce e fotosinteza, decât să vă arăt vouă cum se folosește periuța de dinți.

— Te ascultăm, spuse Willow, încercând să pară cât se putea de atentă.

Valentina trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să-și pună ordine în gânduri, apoi explică:

— Azi e 1 august. În lumea vrăjitoarelor, i se zice Lughnasadh. Sărbătoarea luminii. Suntem deci, pe de-o parte, între solstițiul de vară de pe 21 iunie — ce e atunci?...

— Ziua de naștere a lui Gretchen!

— Așa-i. Și, pe de altă parte, echinocțiul de toamnă. Tu, Willow, ești născută pe 1 noiembrie! În noaptea de după Halloween. Iar eu pe 1 mai, ziua care urmează Noptii Valpurgiei.

Prietenele se priviră cu ochi mari.

— N-am băgat de seamă niciodată, suntem născute de sărbătorile vrăjitoarelor.

— Mai bine spus, există opt zile importante pentru vrăjitoare. Li se spune: Jul, Ostara, Beltane, Litha, Lughnasadh, Mabon, Imbolc și Samhain. Și acum ghiciți cine avea ziua de naștere de celelalte patru sărbători.

— Bunicile și strămătușile noastre? întrebă Willow mirată, căci bănuia deja răspunsul.

— Înaintașele noastre vrăjitoare? întrebă Lotti, care începuse și ea să priceapă.

— Chiar așa! zise Valentina, dând din cap cu mândrie.

— Guițar-ar toți porcii mistreți! spuse în șoaptă Gretchen.

— Nu cred!

— Dacă, în ciuda a tot, nu aș fi fost încă sigură că suntem vrăjitoare și că purtăm puterea înaintașelor în noi, acum ar deveni la fel de limpede precum supa de cartofi.

— Totul are sens. Mătușa Alwina ți-a lăsat casa și pădurea, precum și puterile ei de vrăjitoare. Grimoor, cartea cu vrăji, ți-a cerut să ne cauți. Și noi ne-am găsit în cele din urmă. Toate patru. Vrăjitoarele celor patru elemente. Foc, apă, pământ și aer. De parcă am fi fost călăuzite de bunicile și mătușile noastre.

— Sau de soartă, noroc sau lună. Eu chiar cred că luna stăpânește tot.

Willow dădu din cap și privi spre cerul pe care, chiar și ziua în amiaza mare, se putea vedea luna.

— Și să nu uităm de animalele noastre, adăugă Lotti.

Fetele se întoarseră pline de recunoștință spre animale, care se încălzeau la soare, în lumina de august care se strecura printre ramuri.

— Și că am devenit prietene cu ajutorul tuturor acestor lucruri.

— Totul are sens.

— Da, totul.

Fetele se priviră. Niciuna nu mai spusese nimic o vreme.

— Apropo, unde e Grimoor? întrebă Lotti brusc. Willow se plesni peste frunte.

— L-am uitat în casă, deși voia să sărbătorească cu noi! Trebuie să fie incredibil de trist!

— Și supărat!

— O să se bosumfle!

— Știți doar cât de bine poate să se supere și să stea bosumflat.

— Și-acum ce facem? Nu va mai vorbi toată ziua cu noi.

— Ne prefacem că petrecerea chiar acum începe, propuse Lotti încet.

— O idee bună, Lotti! o laudă Valentina. De la capăt, așadar!

Willow aprinse din nou lumânările și se duse în casă, ca să-l ia pe Grimoor, iar Lotti lăsa să fie iarăși legată la ochi de Valentina. Gretchen reîmpachetă cadourile cât de bine putu, învelindu-le în hârtia ruptă, și se duse apoi la Valentina și Lotti, care dispăreau iar prin tufișuri chicotind, doar ca să-și poată face apariția încă o dată.

Grimoor era o carte cu vrăji bătrână, cu o legătură din piele maro-închis pe care puteai recunoaște un cerc unde se îmbinau patru spirale. Se vedeau și patru cercuri mai mici, fiecare în câte un colț. Exista și câte un simbol în fiecare dintre aceste cercuri. Un val, o

spirală, o flacără și o floare. Simbolurile corespundeau câte uneia dintre fete, fiecareia revenindu-i câte un element. Willow era focul, Valentina, aerul, Gretchen, apa și Lotti, pământul.

Grimoor nu era deci o carte obișnuită. Era o carte cu vrăji și gândea pe cont propriu. Se deschidea numai atunci când credea că trebuie. Iar paginile erau mereu albe la început. Literele apăreau pe hârtie numai când avea ceva de spus.

Când Willow ieși cu Grimoor pe ușă, fetele desfășurară iar ritualul de sărbătoare. Dar de data asta pe repede-înainte. Parcă erau într-un film pus să ruleze mai rapid. După ce înghițiră și ultimele fărâmițe de prăjitură, cartea se deschise și scrisse:

Vreți să mă mucăviți?

- Se zice „aburiți“, o corectă Valentina.
- Sau „jecmăniți“, adăugă și Gretchen.

În lumea cărților se zice „mucăviți“, adică un derivat al cartonului, mucavaua fiind pasta folosită de legătorii de cărți pentru a pune laolaltă foile de hârtie și pergament. O chestiune care era deja cunoscută în Egiptul antic, scrise cartea.

Fetele se priviră puțin vinovate, dar și amuzate în același timp.

— Ne pare rău, Grimoor! Eram atât de entuziasmate.

